

Πειραιώς Σεραφείμ: “Ο πόθος του Θεού δεν έχει τέλος στην ψυχή του ανθρώπου”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Στην Ακολουθία του Κατανυκτικού Εσπερινού της Β΄ Εβδομάδος των Νηστειών, ο οποίος τελέστηκε στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Καλλιπόλεως, χοροστάτησε χθες Κυριακή 16 Μαρτίου 2025 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ, συγχοροστατούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αχελώου κ. Νήφωνος, βοηθού Επισκόπου και Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς.

Κατά τη διάρκεια του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην έννοια του «πόθου του Θεού» και τη σημασία της σύνδεσης του ανθρώπου με τον Θεό, μέσω της ησυχίας, της προσευχής, της μελέτης του λόγου Του και της πνευματικής αφιέρωσης.

Ακολουθεί το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς **κ. Σεραφείμ**:

«Όλη η αγωγή της Εκκλησίας μας κατά την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής μας στρέφει προς τα άνω. Οι ψυχές πιο εύκολα τώρα κατανύσσονται, συγκινούνται, μετανοούν, αναζητούν τον Θεό», είπε αρχικά ο Σεβασμιώτατος, σημειώνοντας πως «μέσα μας υποχωρούν τα μάταια, τα εφήμερα, τα παροδικά. Κερδίζουν έδαφος τα αληθινά, τα μόνιμα, τα αιώνια. Είμαστε πιο κοντά στον Θεό και ο πόθος Του κυριαρχεί στις ψυχές μας».

Τονίζοντας πως «ο Θεός έπλασε από αγάπη τον άνθρωπο για να είναι ευτυχής», υπογράμμισε πως «δεν υπάρχει πιο αληθινή ευτυχία από την μακαριότητα του Θεού». «Ο άνθρωπος εκ κατασκευής είναι στραμμένος προς τον Θεό. Δεν μπορεί να ζήσει αλλιώς. Δεν μπορεί να σταθεί μέσα στον κόσμο διαφορετικά». «Ο πόθος του Θεού είναι κάτι με το οποίο γεννιέται ο άνθρωπος. Είναι στοιχείο της υπάρξεώς του».

«Μέσα στον παράδεισο ο πόθος του Θεού κυριαρχούσε στις ψυχές των πρωτοπλάστων. Ζούσαν τη διαρκή κοινωνία του Θεού και αυτή ήταν η ευτυχία και η ζωή τους», είπε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, αναφέροντας όμως παράλληλα πως «από τότε που μπήκε η αμαρτία στη ζωή μας, χάσαμε αυτή την κοινωνία. Χάσαμε το πρόσωπο του Θεού και αυτό είναι ο απαραμύθητος πόνος και η οδύνη του Αδάμ». «Από τότε ο άνθρωπος αναζητεί το πρόσωπο του Θεού». «Όλη η ζωή του ανθρώπου, είτε το συνειδητοποιεί, είτε όχι, είναι μια διαρκής, επίμονη και επίπονη αναζήτηση του Θεού».

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος θέλοντας να σημειώσει ότι ο πόθος του Θεού κυριαρχεί στις ψυχές των ανθρώπων, αναφέροντας χαρακτηριστικά παραδείγματα του Προφητάνακτος Δαβίδ, επεσήμανε: «Η ψυχή επιποθεί και με αχόρταστη δίψα επιζητεί να επικοινωνήσει με τον Θεό που είναι ισχυρός και ζωντανός, που είναι η πηγή που χορταίνει και μεταδίδει ζωή στην ψυχή του ανθρώπου». «Πόσες φορές άλλοι πόθοι κυριαρχούν μέσα μας;», διερωτήθηκε, μιλώντας για πόθους μικρούς, εφήμερους και φθηνούς. «Κάποτε και πόθοι ακάθαρτοι και αμαρτωλοί», συμπλήρωσε και συνέχισε: «Μια μάχη γίνεται μέσα μας από τότε που πέσαμε στην αμαρτία. Ένας διχασμός κυριαρχεί». «Τα δύο στοιχεία της υπάρξεώς μας βρίσκονται σε διαρκή αντιπαράθεση. Ποιος θα κερδίσει τη μάχη, η ύλη ή το πνεύμα; Η σάρκα με τις κατώτερες απαιτήσεις της ή η ψυχή με τις ανώτερες εφέσεις, με τις άγιες αναζητήσεις και τους ιερούς και ουρανίους πόθους της;».

«Δυστυχώς η εποχή μας υποδαυλίζει τους κατώτερους πόθους. Αυξάνει

υπερβολικά τα γήινα ενδιαφέροντα. Καλλιεργεί τους πόθους για τα μάταια και πρόσκαιρα για τα υλικά πράγματα», είπε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος και πρόσθεσε: «Είναι τόσο έντονη, πληθωρική και πειστική η διαφήμιση, που η προβολή όλων αυτών, σχεδόν σου απαγορεύεται να ασχοληθείς με κάτι άλλο». «Το υλιστικό πνεύμα της εποχής μας σκοτώνει τους μεγάλους πόθους. Οι βιτρίνες του κόσμου παρουσιάζουν τα αγαθά του τόσο ελκυστικά, που σου επιβάλλουν να νομίζεις πως θα είσαι δυστυχής αν δεν τα αποκτήσεις όλα. Η σύγχρονη νοοτροπία δημιουργεί ολοένα περισσότερες ανάγκες και την πειστική απαίτηση να ικανοποιηθούν όλες και μάλιστα χωρίς αργοπορία. Οι άνθρωποι ζουν μέσα στο άγχος για να πετύχουν τους εφήμερους στόχους τους, να ικανοποιήσουν τις υποτιθέμενες και διαρκώς αυξανόμενες υλικές ανάγκες τους. Πού να σκεφτούν τον Θεό; Η φωτιά της ψυχής σβήνει και αυτοί πνίγονται στα ύδατα του κατακλυσμού των καθημερινών βιοτικών προβλημάτων και εγκοσμίων ενασχολήσεων. Για να κυριαρχήσει ο πόθος του Θεού μέσα μας πρέπει να ανακαλύψουμε πρώτα την ψυχή μας. Και αυτή είναι η μεγαλύτερη ανακάλυψη που μπορεί να γίνει ποτέ. Όχι γιατί είναι η πιο δύσκολη, αλλά γιατί είναι η πιο αναγκαία», «διότι αγνοώντας την ψυχή μας, γινόμαστε λιγότερο άνθρωποι. Πώς συμβαίνει και οι σύγχρονοι πολιτισμένοι τάχα άνθρωποι να ζούμε αγνοώντας αυτό που κυρίως μας καθιστά ανθρώπους: την αθάνατη ψυχή μας;».

«Για να κυριαρχήσει ο πόθος του Θεού μέσα μας, πρέπει πρώτα να ανακαλύψουμε την ψυχή μας και μετά να βρούμε τη φλόγα που σιγοκαίει στα βάθη της ψυχής μας και να την ανάψουμε περισσότερο, να την κάνουμε φωτιά, να διατηρήσουμε αυτή τη φωτιά και να την αυξήσουμε», τόνισε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, σημειώνοντας παράλληλα πως «για να γίνει αυτό, πρέπει να ρίχνουμε διαρκώς ξύλα στη φωτιά», όπως χαρακτηριστικά είπε και αναφέροντας συγκεκριμένα παραδείγματα επεσήμανε: « Νηστεία». «Είναι αναγκαίο να αποφεύγουμε κατά καιρούς ακόμη και το “καλά”, για να μπορέσουμε να σκεφτούμε ότι υπάρχει κάτι καλύτερο». «Η πείνα του σώματος μπορεί να θρέψει τους πόθους της ψυχής» και «αυξάνει την πείνα της ψυχής, τον πόθο του Κυρίου». «Έτσι μπορεί να αρχίσει η προσευχή, την οποία πολύ βοηθά η νηστεία. Είναι τα φτερά που ανεβάζουν την προσευχή μας στον θρόνο του Θεού». «Η αγάπη του Θεού γεννιέται μέσα μας και αυξάνεται με την προσευχή. Όσο κανείς προσεύχεται, τόσο αγαπά. Και πάλι, όσο αγαπά, τόσο προσεύχεται. Όταν επικοινωνείς με τον Θεό, τόσο Τον γνωρίζεις. Και όσο Τον γνωρίζεις, τόσο Τον αγαπάς».

«Η προσευχή δημιουργεί τους Αγίους», είπε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος τονίζοντας πως ο ρόλος των Αγίων της Εκκλησίας μας αναδεικνύεται ως σημαντικός, καθώς είναι τα ζωντανά παραδείγματα του πόθου για τον Θεό και της πίστης σε Αυτόν. Υπογράμμισε πως οι Άγιοι είναι εκείνοι που ζούσαν με την

αδιάκοπη αίσθηση της παρουσίας του Θεού, προσφέροντας τη ζωή τους στον Κύριο μέσω της αγάπης και του πόθου για την αιώνια κοινωνία μαζί Του.

«Ο άνθρωπος όμως που ποθεί τον Θεό, δεν θέλει μόνο να του μιλάει, θέλει και να τον ακούει. Δεν αρκείται, λοιπόν, μόνο στην προσευχή, καταφεύγει και στη μελέτη», συνέχισε και συμπλήρωσε: «Μελετά τα λόγια του Θεού και πάλι όσο μελετά τα λόγια του Θεού, τόσο αυξάνεται ο πόθος μέσα του. Διότι ανακαλύπτει τη γλυκύτητα των Θείων Λόγων, τη δύναμη που έχουν να αναγεννούν, τη χάρη που μεταδίδουν, τις αιώνιες και σωτήριες αλήθειες που φυτεύουν στη ψυχή».

«Όποιος εντρυφά στον λόγο του Θεού τα ζει όλα αυτά και αυξάνει διαρκώς ο πόθος του. Αν όμως ασχολείται κανείς υπερβολικά με τις ειδήσεις του κόσμου και τα νέα των εφημερίδων και κάνει μέσα σε ελάχιστα λεπτά κουρασμένος και νυσταγμένος την προσευχή του», «αν κάθεται με τις ώρες στην τηλεόραση και στο διαδίκτυο και δεν μελετά την Γραφή του Κυρίου, δεν μπορεί φυσικά να ξέρει τι σημαίνει πόθος Θεού», ανέφερε, τονίζοντας στη συνέχεια πως «τον πόθο του Θεού μπορεί να γεννά μέσα μας και η ησυχία. Είναι δύσκολο βέβαια να βρούμε οι σύγχρονοι άνθρωποι λίγα λεπτά ησυχίας». «Πρέπει να καθίσει κανείς λίγο ήσυχος, να κοιτάξει μέσα του, να αφήσει το θόρυβο του κόσμου. Αρχίζει τότε να ακούει τους ήχους της ψυχής». «Λίγες στιγμές ησυχίας, οι οποίες περνούν με την αίσθηση της παρουσίας του Θεού, σε ατμόσφαιρα προσευχής, μπορεί να γεννήσουν αισθήματα μετανοίας, να φέρουν δάκρυα στα μάτια, να οδηγήσουν σε Άγιες αποφάσεις, να ξυπνήσουν πόθους ιερούς, να γεννήσουν τον πόθο του Θεού μέσα μας».

«Μέσα στις ψυχές μας υπάρχει κρυμμένη η σπίθα του πόθου του Θεού», επεσήμανε ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας πως «αυτή τη σπίθα πρέπει με την νηστεία, την προσευχή, τη μελέτη και την ησυχία να την ανάβουμε μέσα μας. Να ξυπνούμε τον θείο πόθο, να ρίχνουμε ξύλα στη φωτιά που ανάβει το ιερό πυρ του πόθου του Θεού στην ψυχή μας».

«Δεν είναι πρόσκομμα η εργασία μας, η οικογένειά μας, το έργο μας, η ζωή μας», ανέφερε στη συνέχεια, σημειώνοντας πως «μπορούμε πάντοτε να βρούμε κάποιες στιγμές που να αφιερώσουμε στην ψυχή μας και στον Κύριο». «Αν ο πόθος των ανθρωπίνων και των εγκοσμίων μπορεί να συγκινεί την ανθρώπινη ψυχή, να δίνει νόημα στη ζωή, να χαρίζει δύναμη και έμπνευση για έργα μεγάλα, να γεμίζει με χαρά, τί άραγε μπορεί να εργαστεί μέσα μας ο Θείος πόθος;», διερωτήθηκε ο Σεβασμιώτατος, φέρνοντας παράλληλα ως απόδειξη όλων αυτών τους Αγίους της Εκκλησίας μας.

«Ο Θεός είναι άπειρος, χωρίς τέλος. Έτσι και ο πόθος του Θεού δεν έχει τέλος

στην ψυχή του ανθρώπου. Ο Θεός μπορεί πάντα να χορταίνει την ψυχή του ανθρώπου. Η ανθρώπινη ψυχή, όμως, δεν μπορεί ποτέ να χορτάσει τον Θεό», είπε σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος, τονίζοντας πως «ο πόθος του Θεού, γίνεται τελικά πόθος αιωνιότητος. Πόθος του κόσμου της αθανασίας και της αφθαρσίας».

«Όλα είναι στραμμένα στον Δημιουργό τους, στον Κύριο και Δεσπότη του παντός. Αυτόν αναζητούν, Αυτόν θέλουν, Αυτόν μαρτυρούν, έστω και αν δεν το κατανοούν. Τα έμψυχα και τα άψυχα, τα ορατά και τα αόρατα, τα επίγεια και τα ουράνια», είπε ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, επισημαίνοντας παράλληλα ότι «από τότε που ο άνθρωπος έπεσε στην αμαρτία, μπορεί να ποθήσει και τα αντίθετα και τα χειρότερα. Για να ποθήσει τον Θεό χρειάζεται αγώνας και πνευματική προσπάθεια». «Χρειάζεται προσευχή, χρειάζεται η ενίσχυση της Θείας Χάρης του Θεού».

«Εύχομαι, ο πνευματικός μας αγώνας να ευοδώνεται ημέρα τη ημέρα και η Χάρis του Θεού να μας χαρίζει αυτόν τον πόθο της αγάπης Του και του έρωτός Του», είπε καταλήγοντας.

Στην Ακολουθία του Κατανυκτικού Εσπερινού έψαλε η χορωδία των κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, υπό την διεύθυνση του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ελissαίου Κυνούση.

Δείτε σχετικό φωτογραφικό υλικό [ΕΔΩ](#).